

**COMUNICAREA DINTRE
PROFESORUL DE RELIGIE ȘI
PREOTUL BISERICII**

PROF DR. BUGIULESCU MARIN

Laitmotivul comunicării interpersonale, întemeiat pe Revelația divină transmisă de Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, poate fi rezumat prin faptul că ***omul este o ființă teologică, calitate personală ce ține de crearea sa specială după chipul lui Dumnezeu în vederea atingerii asemănării***, prin care este iconomul celor create, iconomie realizată teonomic în cadrul eclesial.

Acest fapt este exprimat în teologia paulină a Trupului tainic al lui Hristos- **Biserica** format, prin analogie cu trupul omenesc, din mai multe mădulare care îndeplinesc mai multe roluri, în funcție de harul ce l-au primit de la Duhul Sfânt, dar toate contribuie la întărirea și zidirea întregului eclesial. Cu toate că sunt mai multe, nu pot acționa separat căci „**nu poate ochiul să zică mâinii: n-am trebuință de tine! Sau iarăși capul picioarelor: n-am trebuință de voi!**”(I Cor.12,21).

Pornind de la această realitate eclesiologică, ***educația religioasă este un act sinergic și teandric, care implică suis generis comunicarea***, ca prim element al comuniunii, al legăturii cu Dumnezeu și cu semenii.

Educația religioasă are un imperativ supranatural ce depășește posibilitățile de exprimare conceptuală, vizând ridicarea fiecărei persoane umane la starea de sfințenie, la desăvârșire. Potrivit învățăturii creștine, aceasta se realizează prin **Hristos**, El fiind **Marele Pedagog** care prin Biserică și Sfintele Taine locuiește haric în ființa noastră, de aceea educația creștină permanentizează ceea ce este nobil în sufletul nostru, pe Hristos **Dumnezeu Omul**, ancorându-ne încă din această viață în adevărata existență, făcându-ne purtători de Dumnezeu.

În cadrul peocesului comunicării dintre profesorul de religie și preotul paroh se remarcă în mod tainic, atât ca emițător cât și ca mesaj Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Am să prezint în continuare care sunt, și respectiv ce rol au principalii factori ai acestei comunicări speciale și anume: profesorul de religie, preotul, și elevul-elevii.

Pentru că educația, în general, și în mod special de anul acesta prin lege este centrată pe elev, am să încep firește cu elevul și rolul lui în cadrul procesului de comunicare.

Elevul nu este un receptor pasiv al cunoștințelor, nici emițător mecanic, care trebuie să reproducă docil cele predate, ci factor esențial al educației, partener de dialog, chip al lui Dumnezeu, suflet capabil să gândească și să creeze.

Obiceiul unora de a-i categorisi pe elevi în: buni și răi, reprezintă un act care se situează în afara principiilor pedagogice. Marele nostru savant Simion Mehedinți, are toată dreptatea când spune că *nu există copil rău, ci numai copil în care nu ai descoperit încă partea cea bună.*

Pentru noi profesorii de religie, elevii au un statut cu totul special, o dată cu dreptul la învățătură, liberă exprimare și ocrotire, elevii au, la rândul lor, și anumite obligații, pe care trebuie să-i îndrumăm să le îndeplinească în litera și mai ales duhul moralei creștine dintre care amintim:

- trebuie să fie receptivi, ascultători, îmbrăcați decent, cuviincioși în vorbire și atitudini, demni în exprimarea eventualelor nemulțumiri.

- trebuie să conștientizeze că orice învățătură bună are menirea să-i ridice, să-i înalțe spre demnitatea de creștin în sensul autentic, să ajungă la "starea bărbatului desăvârșit", potrivit cuvintelor Sfântului Apostol Pavel (*Ef. 4,13*). Căci însuși cuvântul "elev", intrat în vocabularul nostru prin filieră franceză (*élève* = elev, *élever* = a ridica), provine din latinescul *elevare*, care înseamnă *a ridica de la pământ, a înălța dintr-o stare*. Altfel spus, **învățătura, mai ales cea creștină, are menirea de a-l ridica pe copil din starea biologică, la demnitatea omului chemat spre desăvârșire, care prin biserică urcă pe treptele sfințenie.**

Profesorul de Religie

În majoritatea școlilor profesorul de religie este apreciat, unii primind clase pentru dirigenție, alții fiind aleși în Consiliile de Administrație, sau chiar ca directori ai unităților școlare.

Dar după cum foarte mulți dintre creștini identifică adesea Biserica cu preotul, așa se întâmplă și în cazul școlii: prestigiul său blamul ei este asociat nemijlocit cu profesorii. De aceea, subliniem că și *reușita orei de religie depinde nemijlocit de conștiințiozitatea celui care o predă.*

În *Trilogia Școlii*, Simion Mehedinți descrie detaliat cele trei tipuri ale dascălului: *belferul, profesorul și educatorul.*

Astfel, primul este numit "vătaf peste copii", al doilea "slujbaș al școlii", iar al treilea "părintele tineretului".

Belferul aplică metode și atitudini total nepedagogice, primitive, între care bătaia, limbajul violent, jignirile, care duc, de fapt, la reprimarea personalității elevului.

Profesorul este o treaptă superioară a "belferului", dar nu eficientă în totalitate: predă și ascultă respectând metodologia, dar neimplicându-se afectiv. Este omul rece, care-și face "datoria", căruia nu i se poate reproșa nimic oficial, dar care nu convinge.

Educatorul, în schimb, este chipul pedagogului ideal, *părintele tineretului*, pentru că armonizează în ființa sa însușirile esențiale, sub cele trei aspecte: intelectual, moral și spiritual.

Educatorul este, de fapt, persoana care se inspiră fără întrerupere din personalitatea Celui mai mare Educator al omenirii, Iisus Hristos. De aceea, noi profesorii de religie trebuie mai întâi de toate să fim educatori, care transmit prin cuvânt și fapte, vestea bună a mântuirii și a iubirii jertfelnice-sfințitoare, actualizată haric de Biserică.

Preoții de la parohii

Pe lângă faptul cu unii au predat religia până la numirea noilor absolvenți de teologie, iar alții predau în continuare, au câteva pârghii speciale în misiunea învățătoarească-educatională asupra elevilor, părinților și chiar profesorilor.

Cea mai bună conlucrare pot și trebuie s-o aibă, însă, cu profesorii de Religie, în special cu cei din școlile care se află teritorial în raza parohiei.

În bună conlucrare cu preotul de la parohie, se pot ivi cazuri în care se impune ca inițiativele să aparțină profesorului. Cele mai fericite situații sunt acelea în care preotul respectiv este și duhovnic pentru profesorul de religie.

Ca acțiuni benefice ale bunei comunicări dintre profesorul de religie și preotul bisericii se recomandă următoarele:

- Săvârșirea slujbei la începutul anului școlar, cu acordul prealabil al conducerii, și citirea mesajului I.P.S.;
- Mijlocirea prezenței preotului în școală, în cadrul parteneriatului încheiat între școală și Biserică, inclusiv pentru deschiderea unui cabinet de consultanță duhovnicească;
- Solicitarea din timp a preotului pentru ca elevii să primească Taina Sfintei spovedanii și împărtășanii
- Participarea împreună cu elevii la slujbele bisericii, susținând la nevoie strana și cântarea în comun
- Organizarea unui cor al elevilor, care să susțină concerte de colinde în școală și mai ales în biserică
- Implicarea activă pentru sprijinirea programelor catehetice din biserică: Hristos împărtășit copiilor, cateheza și dialogul pentru adulți;
- Participarea la activități pastoral-catehetice, cum ar fi: redactarea unui buletin parohial, amenajarea bibliotecii parohiale, cinstirea zilei naționale, a eroilor, a sfinților cu prăznuire locală în cinstea cărora se organizează ceremonii deosebite;

Desigur, ideal ar fi ca toate aceste acțiuni să fie realizate de către toți și la aceeași intensitate, dar ținând cont de particularități și îndatoririle fiecăruia, unele sunt îndeplinite într-un grad mai ridicat iar altele mai scăzut.

Frumusețea creștină a sărbătorilor Crăciunului și Învierii, face ca și comunicarea dintre preotul bisericii și profesorul de religie în cadrul prăznuirii lor să fie mai intensă și deosebită.

Dintre acțiunile către care consider că ar trebui să ne îndreptăm atenția în mod deosebit, ca prioritate imediată, **motivarea elevilor pentru participarea la sfintele slujbe și mai ales primirea Tainei Sfintei Împărtășanii**, sunt cele mai importante, dar și cele care trebuie intensificate.

Conlucrarea strânsă dintre preotul bisericii și profesorul de religie nu trece neobservată, nici de copii și nici de părinții lor, fapt care va spori șansele de a se atașa profund, atât de ora de religie, cât și de slujbele bisericii. *De altfel, cu toți am observat faptul că acei, elevi care participă la sfintele slujbe ale bisericii, sunt mai receptivi la orele de religie.*

Comunicarea dintre preotul bisericii și profesorul de religie înscriindu-se în misiunea Bisericii, aceea de a predica Evanghelia mântuirii, vizează convertirea personală prin acceptarea cu credință a cuvântului lui Dumnezeu ceea ce înseamnă de fapt a face educație religioasă cu adevărat, a rămîne staornic în iubirea cu fapta și cu adevărul, și a trăii în comuniune cu Dumnezeu (I Ioan 3,18,24), Căruia i se cuvine toată cinstea și slava în veci. Amin.